

**R. P. Francisci Svarez Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi, Et In Connimbricensi Academia
Sacrarum Litterarum primarii Professoris Opvs, De Virtvte
Et Statv Religionis**

Qvo Quid Contineatvr, Index proximus indicabit

De Obligationibus Religiosorum ex Regula, Prælatione & subiectione
regulari prouenientibus, De varietate Religionum tam in genere, quàm in
specie, De Religione Societatis Iesv in particulari

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, 1626

VI. An religio prædicatorum vna sit ex mendicantibus; quamque originem,
& institutionem habuerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93501](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93501)

Realia similis ordo D. Hieronymi industria & auctoritate prædicti Petri, seu Lupi, aut fortasse Petri Lupi, qui sub regula à se collecta, & à Martino V. approbata monasteria cepit edificare in Italia quæ postea multiplicata fuerunt. Et licet aliquando intentatum fuerit congregationem Hispaniæ, & Italiae in vnam cogere, sub vno Generali, nunquam tamen obtentum est, & ita relicta sunt tamquam religiones distinctæ: ambæ verò monachales sunt, multumque similes in instituto, & in habitu, non nihil tamen differunt, sed præsertim in regula. Secus verò accidit in Castella, & Lusitania: hæc enim religio eodem tempore, quo in Castella orta est, cepit etiam in Lusitania habere monasteria, opera cuiusdam religiosi, quem virum sanctum fuisse, & Fr. Vascum fuisse appellatum, historici referunt. An vero ille fuerit socius, aut discipulus Petri Fernandez, & aliorum eremitarum S. Bartholomæi necne: item an in principio monasteria Lusitaniæ, & Castellæ habuerint inter se vniorem, & subordinatorem, mihi non constat. Solum est certum eandem regulam Augustini, eundemque finem, ac vitæ modum, & sub eodem inter se habitu professam semper fuisse. Et ita, licet antea diuersas cōgregationes sub distinctis Generalibus constituerent, facile potuissent postea in eandem coalescere, & vnum commune Generalem eligere, vt nunc faciunt.

XI.
Dicitur
legimus, &
Hieronymi

De toto ergo hoc ordine certum est, vnum esse ex præcipuis monachalibus, qui contemplatiuam vitam principaliter proficetur; maximèque excellit in cura diuini cultus, & caeremoniarum Ecclesiasticarum, & in choro, & Psalmodia, cum magna quiete, ac deuotione, ac temporis diuturnitate. Est etiam valde obseruans in clausura, & silentio, & in victu, & vestitu sufficientem obseruat non solum religiosam modeliam ac mediocritatem, sed etiam austeritatem. De quibus rebus omnibus præter Augustini regulam, habet proprias constitutiones pro suo instituto optimas, & accommodatissimas, in quarum obseruatione peculiarem curam, & rigorem proficuntur. Et hinc fit, vt hæc religio in sua prima institutione, & obseruantia ferè semper durauerit, habueritque multos viros religionis insignes. Gaudet etiam multis priuilegijs Pontificijs vel proprijs, vel per aliorum communicationem. Circa quæ omnia nihil occurrit peculiarem habens dubitationem, aut declarationem postulans.

XII.
Quæ sunt alie
edines istius
dem nomi-
ni S. Hiero-
nemi, sed
tamen di-
stinctæ

Solum superest annotandum, præter hunc ordinem S. Hieronymi, quem suo modo per Italiam diffusum esse diximus, esse alios in eadem Italia, qui eiusdem nominis S. Hieronymi nuncupantur. Vnus dicitur *leuatorum S. Hieronymi*, à Ioanne Columbino Senensē fundatus, & ab Urbano V. Pontif. Max. anno 1467. approbatus fuit. In multis autem differunt hi religiosi à nostris Hieronymianis. Primò in regula, nam licet in principio receperint regulam Augustini, postea dicuntur accepisse propriam à quodam suo religioso Episcopo electo, cum approbatione Pontificis. Secundò in habitu, nam vtuntur caputio quadrato à ceruice ad humeros deiecto, & pallio canuino; tertio maxime distant in vitæ instituto, quia sacris non initiuntur: vnde nec chorum, nec alia sacra ministeria proficuntur, sed alijs precibus more laicorum, orationem Dominicam, & Angelicam recitando occupantur, & more antiquorum monachorum, manibus laborant, & inde sustentantur. Vnde constat huiusmodi religionem propriè monachalem esse, & in ea vestigia quædam antiquitatis conservari, quod Ecclesiæ Christi valde vtile est. Pius cūtem V. vt supra lib. 1. cap. 8. dixi, inter mendicantes etiam numerari voluit, quia non repugnat monachalem ordinem esse mendicantem quoad paupertatem, &

priuilegia. Alia verò dux congregatio, quæ sub nomine Hieronymi in Italia militat, ad hunc locum non spectant. Nam vna earum, quæ dicitur Petri Pissani, ex institutione sua non est vera religio: quia nec vota substantialia in ea fiebant, nec regula aliqua approbata seruabatur. Aliqui tamen præferunt Pium V. fecisse vt sub regula Augustini omnes huius instituti professores tria vota emitteret. Alij dicunt Pium V. hoc intentasse, sed morte præuentum non potuisse proficere. Altera verò familia, quæ vocatur S. Hieronymi in Fesulanis, licet dicatur esse religio approbata à Gregorio XII. magis tamen accedit ad religiones mendicantes, quam monachales, vt intelligi potest ex Paulo Moriga in sua historia religionum.

Ar. lib. 3.
cap. 11.
Hier. Rom.
lib. 6. de Re-
pub. Chris-
tiana, c. 22.

CAPVT VI.

Virum religio Prædicatorum vna sit ex mendicantibus; quamque originem, & institutionem habuerit?

Post religiones monachales, dicendum sequitur de mendicantibus, quæ post illas inceperunt, & licet in multis cum illis conueniant ab eis differunt, vt diximus, tam in fine, quam (quod consequens est) in multis obseruantijs, & conuersatione vitæ: multumque participant de clericorum statu, ac ministerijs, & ideo veluti mixta, & mediæ inter monachales, & clericales religiones censeri possunt. Incipimus autem à religione Prædicatorum, non quia institutus dignitate, vel antiquitate eam alijs præferre (has enim comparationes omnino in hoc opere vitamus, quia non sumus inter eas iudices constituti.) sed quia in iure hoc ordine ponuntur: Prædicatorum Minorum Augustini, & Carmelitarum. c. vni. co. §. sane. de relig. domib. in 6. Et in motu proprio Pij V. edito anno 1567. qui incipit. *Romanus Pontifex iam vniuersali, &c.* Et rursum altero incipiente: *Apostolica Sedes benignitas.* Hunc ergo iuris ordinem sequemur; quia hoc etiam iuri magis consentaneum est, vt notauit Glossa in cap. cum dilecta. verb. Transponentes. de rescriptis. Felin. in rubric. de maiorit. & obed. n. 5. & 6. Cur autem iura hunc ordinem seruauerint in his religionibus numerandis, statim in n. 3. attingemus.

I.
Ordo seruans
dus circa vo-
litiones mē-
dicantes.

Hæc igitur sacra religio auctorem habuit magnum Ecclesiæ propugnatorem S. Dominicum; cuius vita, & sanctitas notissima est; & à grauissimis viris latè conscripta. Inter alia verò videri in prædicatorum, quæ in eius ordinis constitutionibus. d. i. cap. 15. lit. E. in declarationibus. Initium autem eius fuit tempore Innocentij III. & Concilij Lateran. sub illo celebrati, anno Domini 1215. ad quod B. Dominicus cum Episcopo Tolosano accessit; vt cum Summo Pontifice sui instituti rationem communicaret; eiusque approbationem, & confirmationem ab eo obtineret. Pontifex autem, quamuis de Dominico summam opinionem haberet, eiusque cogitationes, ac desideria valde probaret; quia tamen res noua videbatur, & difficilis, maturius de illa deliberandum censuit; remisitque S. Dominicum, vt cum socijs suis aliquam ex regulis approbatis eligerent, ad quam suum institutum, & vitæ rationē accommodaret; atque ita benedictionem suam & approbationem postea obtineret. Quod vir sanctus intra breue tempus perfecit; & regulam D. Augustini elegit cum consensu sociorum: quibus etiam (vt historiae referunt) tunc placuit adiungere constitutiones aliquas ex Præmonstratensi ordine desumptas, quæ maxime ad rigorem vitæ, & obseruantiam religionis.

II.
De fundamē-
tore religio-
nis prædica-
torum.

Cass. lib. 3.
c. 17.

religiosam pertinebant. Qua deliberatione, ac institutione facta, Dominicus Romam redijt de promissione Pontificis certus, vt confirmationem eius obtineret. Inuenit autem Innocentium iam defunctum, & Honorium III. in Sede constitutum, apud quem non minorem gratiam inuenit, statimq; sui desiderij complementum accepit.

III. *Eius approbatio inter primas solennes.* Atque ita eius ordo approbatus fuit ab Honorio, in initio Pontificatus sui, anno Domini 1216. solenni ritu, & literis expeditis in hæc verba: Honorius Episcopus, &c. Nos attendentes fratres Ordinis sui futuros pugniles fidei, & vera mundi lumina, confirmamus ordinem eorum cum omnibus castris, & possessionibus habitis, & habendis, & ipsam ordinem eiusq; possessiones, & iura sub nostra gubernatione, & protectione suscipimus. Vnde hoc videtur esse vnum ex proprijs privilegijs huius religionis, quod prima fuerit inter religiones omnes, quæ similem approbationem solennem, & authenticè scriptam statim in ortu suo obtinuerit. Vt affirmat Pius V. suo motu proprio 69. *Deu. na. dispo. nente.* dicens, sacrum ordinem Prædicatorum inter mendicantes ordines primò fuisse ab Ecclesia approbatum, & confirmatum. Ante Concilium enim Lateran. non erat adeò vñtatum in Ecclesia similem approbationem expectare, vt in superiorib. vidimus: sed necessitas eius ab eodem tempore Innocentij III. & in eodem Concilio Lateran. indicta est, & præceptum latum, ne quis deinceps nouam religionem inueniret, ca. vlt. de religio. domib. scilicet, abq; speciali, & expressa summi Pontificis approbatione. Et quamuis ante illud Concilium B. Dominicus, & Franciscus de suis religionibus instituendis tractarent; tamen eodem spiritu moti, & quia fortasse iam tunc religiones non ita approbatæ, minus benè audiebant, vterq; ad Innocentium III. pro huiusmodi confirmatione obtinenda accessit: sed antecessit Franciscus, quia licet esset religio, & etate iunior, patria erat propinquior, vt Antoninus notauit 3. p. tit. 23. c. 1. Prius ergo approbationem obtinuit, sed solo viuz vocis oraculo: nam approbationem solennem habuit multo post ab Honorio III. anno 8. sui Pontificatus, & 1223. Incarnationis Dominicæ. Ob hanc ergo causam dicitur ordo Prædicatorum primò approbatus, & confirmatus; tali scilicet modo, & ritu solenni. Atq; ratione huius solennis approbationis verificantur, quæ de prioritate temporis ordinis Prædicatorum afferuntur in eius constitutionibus. d. i. c. 15. lit. I. in declarationibus.

IV. *Diff. prædicatorum religio est perfecta, etiam quoad formam vitæ, ex altius, & contentu mixta.* Vnde constat primò hunc ordinem esse veram, & perfectam religionem, nihil enim ex omnibus, quæ diximus necessaria esse ad hunc statum, in eo desiderari potest. Dico autem esse perfectam, non solum quoad ea, quæ sunt de substantia talis status, quod est per se notum, sed etiam quoad gradum, seu excellentiam instituti; quod, vt sæpè diximus, ex finis nobilitate, & mediocritate ad illum assequendum aptitudine dignoscitur. Et quidem finis is est, quo excellentior religiosus statui præligi non potuit (propria scilicet, cuiusq; religiosi spiritualis perfectio, & proximorum æterna salus) vt facillè intelligitur ex ijs, quæ superiori lib. c. 6. à n. 8. cum D. Thoma, & alijs pleriq; ostendimus. Et tractatu sequenti lib. 1. ca. 7. à n. 3. ex eodem fundamento, seu excellentia finis, iterum circa Societatem docebimus.

V. *Salus proximorum vñtatum ordinis Prædicatorum finem.* Est autem hoc salutis animarum propositum adeò ingentum huic sacro Ordini, vt videri posset in hunc solum finem institutus. Primò, quia B. Dominicus hinc planè sumpsit occasionē illius instituendi, quod videret Christi Ecclesiam à desertoribus hæreticis magna in dies pati detrimenta. Secundò, quia Pontifices dictum ordinem vel primum approbantes, vel deinde approbatum confirmantes, nomen Prædicatorum (quod munus proximi bonum respicit) appropriatè donarunt: vt in prologo ipsa-

rum constitutionum; & latius in eorum declarationibus dist. 1. ca. 15. lit. I. refertur. Eundem quoque ordinem varijs privilegijs munierunt Pontifices, hoc allekti motuo, quod ad prædicandi officium fructu deservirentur. Vnde huius finis, tanquam vñctio, merito fit in bulla confirmat. & in dicto prologo constitutionum, n. 3. his verbis: *Ordo noster specialiter ob prædicationem, & animarum salutem ab initio noster institutus, & studium nostrum hoc debet principaliter intendere, vt proximorum animabus per ipsum utilis esse.*

Sed reuera magna esset perueritas, propria neglecta, alienæ salutis finem intendere, vt pote contra debitum charitatis ordinem, vt ex propria materia constare potest. Item, quia amor proximi ex Dei amore, in quo propria consistit perfectio, quodammodo relucet. Quæ ergo ratione salus proximi promoueretur, absque amoris Dei intentione? Ad hæc, omnis veræ, approbatæq; religio, qualis est hæc, de qua loquimur, primario ordinatur ad perficiendos subditos, siue ad alios etiam perficiendos extendatur, siue non. Præterea multa in hac religione exercitia, media sunt ad perficiendos ipsosmet religiosos ordinata; vt oratio, ieiunia, austeritatesque aliæ, de quibus statim: non ergo aliorum salutem, prætermissa propria perfectione, tanquam finem vñctum sibi proposuit. Deniq; hoc ipsum aperte satis dicitur in ipsarum constitutionum declarationibus. dist. 1. c. 15. lit. C. ad illa verba: *Promittit, &c. Vbi exprimitur finem religionis (vñctio; quoad suos) esse charitatis perfectionem.*

Quæ autem in contrarium allata sunt, id tantum probant, salutem proximorum esse finem principalem intentum in hac religione, ab eaq; impensè procurari, non tamen qui excludit finem etiam principalem perfectionis propriæ; ita vt ambo vñcti totaliter cõsent: quod etiam de nostra Societate in sequenti tractatu lib. 1. c. 2. differemus, vbi simul declarabimus, quid in hoc fine peculiariter vindicet, ad sui distinctionem ab alijs religionibus; quæ illud quoque totaliter sibi præxerunt. Similiter, quod ad Prædicatorum nomen attinet, nouum non est, appellationem accipi aliquando ab vna tantum parte, ac magis particulari ipsius, quam fit propria perfectio, quæ (vt diximus) communis est omni religioso statui. Et in materia propria exemplum suppetit. Nostra enim religio ideo ab Apostolica Sede Societas Iesu nominis fuit donata, quoniam ipsi Christo in salute animarum multis modis cooperantur. Vnde nuncupatio hæc voce quidem diuersa est, re autem ipsa, prædicandi munus, quod pro hæreticis reducendis à S. Dominico opportunum, ac sufficiens iudicatum est, complectitur, & admodum alia, sed non minus fructuosa, rudiorū instruendi ministeria extenditur. Cum tamen S. Ignatius partem alteram finis, propriæ, nimirum, perfectionis cuiusque nostrum explicite proposuerit in constitutionibus. Non ergo nomen Prædicatorum, aut Societatis Iesu, aut simile aliud proximorum salutem respiciens, propriæ salutis, ac perfectionis finem excludit.

Iam, quod ad media prædicti fini idonea spectat, si consideretur pars illa finis, quæ est propria perfectio, constat in hac sacra Prædicatorum religione non desiderari. Inprimis enim de tribus substantialibus votis ordinarijs, manifestum est perfectam esse in ea nuncupari. Non enim partialem castitatem, vt militares aliquot religiones, sed omnino materiam completentem prædicatorum profitentur. Sed quia id etiam vulgare est alicui religioni militari, nedum reliquis non militariibus cura certè prædicti voti obseruandi, non vulgaria media adhibent. Hic enim ordo est inprimis de B. Virgine, quæ planè omnigenæ castitatis studiofissime patrocinatur, singulariter bene meritis quippe cuius

Cuius fundator S. Dominicus receptissimam in Ecclesia deuotionem, Rolarium Virginis introduxit; itaque etiam vt nu. 12. referam vestis formam ab eadem B. Virgine acceperit, quæ candore suo puritatem, nigrore autem penitentiam, quæ puritatem fouet, significabat. Abstinentiam quoque perpetuam à carnibus, atque etiam à cena non minore parte anni, statuto præscripsit. Cura denique honestatis, & decentiæ in cubando, ac diligens communis dormitorij clausura de nocte, in eisdem statutis prætermissa non est, vt patet in d. 1. c. 9. & 10. Satis igitur perfectè pro huius voti obseruatione, media prouidit Dominicanum institutum. Adde religionem hanc sacræ doctrinæ tam Scholasticæ, quam positivæ studijs esse deditissimam, quæ quantopere à lapsibus contra castitatem auocet, ex D. Hieronymo, & ex ipso experimento didicimus, quemadmodum scitè consideratum est in dictis declarationibus. d. 2. c. 14. n. 1. lit. A.

IX. Quod attinet ad paupertatem, si ad eos stimulos attendamus, quos ad illius rigorem sensit eiusdem Ordinis fundator Dominicus, nihilo minores apparebunt, quam rigoris illius, quem S. Franciscus vnicè coluit. Nam licet à principio S. Dominicus, ac tota familia, more Canonicorum regularium, quoad habitum, ac bonorum dominium in communi viuerent, vt lib. 1. c. 3. n. 8. attigimus, non multo post S. Francisci exemplo (vt eius annales tradunt in primo generali capitulo, cui præfuit, omni prout dominio, etiam in communi renuntiatum est, ac bona eo vique possessa, qua donatoribus, quæ sui Ordinis, quæ Cisterciensibus quoque monialibus relicta fuere. Quin etiam in eodem generali capitulo institutum est, vt soli calices ad sacrificandum admitterentur, ex argento, vt non nisi ex vili, sed mundo panno, sacræ vestes conficerentur. Lecti præterea, ac vestitus ratio satis parca describitur in citato ca. 9. & 10. Denique circa habitationem paupertatem, in d. 2. c. 1. n. 3. ita decernitur. *Medietas domus, & humilis fratres nostri habeant, nec permittatur curiositates super fluitantes, &c. quæ paupertatem nostram d. formant.*

X. At enim quod ad communes reditus attinet, quoniam experientia monstrauit varia ordinis detrimenta, præsertim in studijs literarum, ad finem illum prædicationis, ac salutaris doctrinæ adeo necessarijs, indicatum est conducere omnino, vt rigor ille ex ea parte remitteretur. Quare etsi neque ad mitiorem regularium Canonicorum habitum, (in eum, quem B. Virgo designarat, iam antea commutatum) neque ad amplas admodum possessiones fit factus regressus, attamen anno 1475. à Sixto IV. est obtenta dispensatio, quam postea Concilium Tridentinum omnibus, præter Minores, religionibus indulgit, vt reditus in perpetuum habere liceret in communi. Nimirum intellexerunt illius Capituli Patres, vt videre est, in declaratione citati numeri 3. lit. H. paupertatem non esse ipsam religiosam perfectionem, sed eius instrumentum, siue medium; ideoque pro exigentia finis à religione intenti, esse attemperandum: quemadmodum etiam S. Thomas 2. 2. q. 188. art. 7. copiosè disseruit, de quo iterum in sequenti tractatu lib. 1. cap. 9. & lib. 4. cap. 4. circa Societatis nostræ paupertatem, rigoremque alios, sermo redibit. Hic verò declarandum esset pro mendicitate huius religionis, cum ex non mendicante à principio, facta si mendicans ob renuntiationem reddituum in communi, post regressum tamen ad reditus, non amiserit rationem religionis mendicantis. Sed hæc dubitatio tractando diuisionem religionis in monachalem & mendicantem expedita manet lib. superiore in cap. 8. à num. 8.

XI. Denique obedientiæ votum satis arduum est in

hoc sacro Predicatorum ordine, de quo declaratio De obedientia cap. 15. lit. K. in dist. 1. ita habet: *Declaramus, quod religiosus non tenetur obedire Prælati in illis, quæ sunt contra iudicia, præcepta Dei, & Ecclesiæ, &c. In dubiis autem tenetur omnes obedire.* Vnde à contrario, palam intelligitur extendi eius voti materiam (saltem post dictam declarationem) ad id omne, quod culpam non deuoluit. quod tamen iuxta propriam regulam & institutum limitandum est, vt infra in seq. tractatu agendo de obedientia Societatis latius explicabimus. Vt autem omittam, satis arduum est institui hunc Ordinem peculiariter ad reducentes hæreticos; quia ea de causa ad conuersandum inter illos, non sine vitæ discrimine, vt pote fidei Catholicæ hostes, est expositus. Sed & subiectionis non minimæ iudicium illud est, non posse quemlibet religiosum à correctione, quantumuis rigida, si regularis sit, appellare ad Superiorem, etiam intra religionem, prout in constitutionibus d. 2. c. 8. n. 5. disponitur: & in declarationibus eius loci latius habetur. Atque hæc de medijs, quæ ad substantialem perfectionem ordinantur, sint satis.

De medijs accidentarijs, regula scilicet, & obseruantijs alijs, sunt qui ex Carthusiensium ordine sumptas fuisse credant, fortasse quod in externo habitu aliquam præferant conuenientiam, & à carnis tota vita, vt diximus, ex statuto abstineant. Id tamen minus probabile apparet, ex declaratione ad cap. 15. num. 1. lit. E. in dist. 2. constitutionum, & ex historia Fr. Ferdinandi de Castillo lib. 1. cap. 33. vbi à B. Virgine designatum fuisse Predicatoribus habitum refert. Itaque delegit sibi B. Dominicus in primis probatissimam sancti Augustini regulam, vt patet in forma ipsa professionis propofita in d. 1. c. 15. initio, additis ad finem quasi specificum noui Ordinis, constitutionibus accommodatis, de oratione, de abstinentia, alijsque corporis austeritatibus, quas iam diximus, & amplificat etiam Castillo lib. 1. cap. 60. De studijs denique sacræ doctrinæ, ac prophætiæ quoque ad illam capeffendam requisitæ, quorum quidem studiorum curam, & prouidentiam quantam habuerit S. Dominicus, satis describitur in dist. 2. cap. 14. per totum, iuncta declaratione. Satis etiam probauit euentus, cum ex eo Ordine, tanquam ex Troiano equo, vel potius arce instructissima, ad destructionem munitiorum, vt Paulus loquitur, ab Ecclesiæ hostibus oppositarum, prodierint strenui propugnatores fidei, quæ vel editis libris illustrem fecerunt. Inter quos S. Thomas, tanquam inter reliqua minora lumina fulgentissimum astrum, longè, latèq; coruscat. Vel ab ea decerrantes reuocauerint: vel certè in pertinaces, à Sede Apostolica Inquisitores delegati animaduertunt; quam denique nobili martyrio fuerunt testati. Sed piget omnium catalogum texere, cum facile constare possint ex ipsius ordinis monumentis: imò & constare quot, & quales prodierint Ecclesiæ Prælati; Sacri, vt vocant, Palatij magistri; Monarcharum Hispaniæ Confessarij. Quot in celeberrimis Academijs professores primarij, vt facile credas, omnia hæc iure penè hæreditario huic illustri Ordini obuenerint: adeo vt per annos non paucos rari fuerint in Republica literaria alicuius nominis viri in doctrinâ sacrâ conspicui, qui Dominicanæ familiæ non essent alumni.

Præter hanc regulam, sub qua ipse B. Dominicus sanctissimè vixit, & obiit, instituit duos alios religiosos vitæ ordines; vnum pro sororibus; quæ ne duo alijs sanctimonialia æquè, ac generis claritate non pauca fœminæ decorarunt, vt videre licet in eiusdem religionis annalibus. Alterum pro fratribus & sororibus, primò quidem de militia Christi nuncupatis, eo quod ad bona Ecclesiæ, ab iniustis per id tempus inuag-

XII.

De accidentarijs medijs ad finem asumptis.

Quot & quales in eo Ordine prodierint religiosi.

Castillo, fol. 205. col. 1.

Castillo, fol. 67. col. 2.

XIII.

Ex hoc ordine duo alii fluxerunt.

